

missionsbetænkningen, er Tuberkulosen jo højst forskellig fordelt her i Landet; enkelte Steder har den sine Arnesteder, andre Steder er den meget lidt udbredt. Det kunde derfor dog være, at det ikke var nødvendigt at træffe lige strenge Bestemmelser alle Steder. Det første Stykke af Ændringsforslaget under Nr. 7 giver en almindelig Bestemmelse, hvorefter alle Skolelokaler skulle holdes fri for Smuds og Støv. Derefter bestemmes det i næste Stykke, at de nærmere Regler herom fastsættes for Statsskolernes Vedkommende af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. For de kommunale Skolers Vedkommende udarbejdes der Regler af de stedlige Myndigheder, de sendes Skoledirektionen til Stadfæstelse, og for saa vidt dette ikke sker, indstilles Sagen til Ministerens Afgørelse. Omkostningerne derved maa Kommunen efter Udvalgets Mening bære, idet man ikke kan lægge disse Foranstaltninger over paa Læreren. Derimod maa Udvalget mene, at Lærerne maa og bør have Pligten til at foranstalte en fuldstændig Udluftning af Lokalerne uden noget Vederlag. De private Skoler, der ikke vare medtagne i Forslaget, har man ment at burde medtage, ikke mindst fordi de undertiden ikke en Gang ere saa godt stillede som de offentlige Skoler. Dem har man ikke kunnet henlægge under Skolekommissionen, men derimod under den stedlige Sundhedskommission eller Epidemikommission. Dog har man begrænset Fordringerne til disse Skoler til, at der ikke maa paabydes dem mere, end der paalægges Stedets offentlige Skoler af samme Art.

Endelig har hele Udvalget stillet Ændringsforslaget under Nr. 9 til § 10, gaaende ud paa, at det Barn, der paa Grund af Smittefare maa fritages for Skolegang, dog bør have Adgang til at faa *nogen* Undervisning, hvilket altsaa navnlig den stedlige Skolekommission maa sørge for. Man har ikke ment, at det skulde volde særlige Vanskeligheder eller store Bekostninger, da der i de fleste Tilfælde maa kunne findes et Menneske, der kan undervise et saadant svagt Barn 1 à 2 Timer om Dagen. Desuden er det foreslaaet, at Kommunen kun bærer $\frac{1}{4}$, men Staten $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne herved.

Ved § 11, 3die Stykke, som er indsat i Folketinget, er der af det samlede Udvalg foreslaaet en forandret Affattelse, som man mener er noget klarere og bedre end den, der findes i Lovforslaget. — Endelig har man i Ændringsforslaget un-

der Nr. 11 henvist til, hvorledes de der bestemte Pensioner skulle udredes, ligesom der er indsat en Bestemmelse om, at de i givet Tilfælde enten kunne helt eller delvis bortfalde. — Ændringsforslaget under Nr. 12 er nærmest redaktionelt — det har selvfølgelig været Folketingets Mening, at begge Militæretaterne skulde være medindbefattede under Bestemmelsen. Vi have saa foreslaaet en Tilføjelse i anden Linie, gaaende ud paa, at det ikke er afhængigt af den paagældendes Forlangende, om han bliver at indlægge paa en Helbredelsesanstalt, men at det ogsaa kan ske paa anden Foranstaltning, og der tilføjes saa, at Opholdet paa Hospitalet ikke mod vedkommendes Villie kan fortsættes ud over den Tid, da han skulde permitteres.

Under Nr. 20 har et Flertal paa 8 Medlemmer stillet Ændringsforslag til § 17 om at give denne Lov en Begrænsning, idet det foreslaas, at Loven gælder, indtil den er bleven underkastet et Genemsyn af Lovgivningsmagten, dog ikke ud over den 1ste April 1912. Man er jo nemlig ved disse Lovforslag inde paa noget nyt, med Hensyn til hvilket man altsaa ikke har nogen Erfaring. Man frygter nu ikke for, at denne Bestemmelse skulde være hemmende for Lovens Anvendelse. Man har det Haab, at der skulde komme gode Resultater ud af Loven, og hvis dette bliver Tilfældet, er der jo ingen Tvivl om, at Loven, enten som den er, eller med Ændringer, som indhøstede Erfaringer maa tilraade, fremdeles vil vedvare. Skulde det derimod vise sig —, hvad man selvfølgelig ikke haaber —, at de stillede Forventninger ikke opfyldes, er det formentlig rettest at have en Tidsfrist, hvorefter man altsaa kan blive i Stand til at søge frem ad andre Veje.

Hermed skal jeg anbefale de af hele Udvalget, af Flertallet eller af de 7 Medlemmer stillede Ændringsforslag i den Tro, at disse Ændringer betyde Forbedringer af Lovforslaget, og i det Haab, at den højtærede Minister og Folketinget maa komme til samme Erkendelse, saaledes at der er Udsigt til, at Lovforslaget med disse Ændringer maa kunne føres igennem i disse Dage.

Breinholt: Der er jo visse Ting, mod hvilke selv Guderne kæmpe forgæves, og hvorledes det i saa Tilfælde vil gaa et stakkels Menneskebarn, som indlader sig i Kamp, er let nok at forudse. I det foreliggende Tilfælde har der nu en Gang rejst sig en Stemning, hvorimod der ikke